

Мих. Гетьман.

Куди стреміти ?

Ідеологія
українського робітника

Торонто, Канада

1937 р.

Друком і накладом "Українського Робітника"

На підставі “Листів до Братів Хліборобів”

Друк. “Українського Робітника”, Торонто Онт.

Tel. WA 4133.

Мих. Гетьман.

Куди стреміти ?

Ідеологія
українського робітника

Відбитка з
“Українського Робітника”

Торонто, Канада

1937 р.

Друком і накладом “Українського Робітника”

РОБІТНИЦТВО А ПОЛІТИЧНІ ПАРТІЇ

Основа людського існування на землі, основа людського поступу — це продукція: продукція поживи, продукція знаряддя, продукція ума. Не було б продукції, — не було б узагалі людей, бо вигинули б з голоду, а про поступ-розуміється, вже й говорити нічого; бо нема людей, не може бути й поступу.

При продукції люди групуються в споріднені собі, розуміючи себе взаємно гурти, що працюють тим самим способом і мають ті самі бажання й стремління. От прим. ті всі, що займаються плеканням хліба; вони працюють однаковим способом: орють землю, засівають її, збирають урожай.

Вони мають однакові бажання й стремління: щоб свій продукт продати як найкраще, щоб позбутися визиску спекулянтів — значить тих, що самі нічого не продукуючи, штучними способами назначають їм ціну на їхній продукт і на ту ціну вони — волею, чи неволею — мусять погодитися, хоч відчувають, що так не повинно бути; вони стремлять до того щоб поширити свій варстат праці — землю; щоб мати її більше, коли мають мало.

От прим. ті всі, що працюють в фабриках; і вони працюють однаковими способами й вони мають однакові бажання й стремління. Вони бажають гарних умовин праці, людської плати за свою працю, забезпечення від безробіття й на старість, забезпечення від непевности завтрашнього дня, щоб не бути вічним скитальцем в пошуках нової праці. Вони хотіли б щоб так не було. Вони хотіли б, коло фабрики, де працюють, осісти на стало; так як хлібороб коло своєї землі; щоб мати коло фабрики свою хату, свій город і не боятися, що кожної хвили можуть їх за щось від праці відправити. Так хочуть вони, так хочуть ті всі, що разом з ними однаково й ув однакових умови-

нах працюють.

Тим бажанням і тими спільними стремліннями ті люди є повязані з собою невидимими нитками духової злуки; є зорганізовані. Не організував їх ніхто з людей, а однаково вони є зорганізованими—повязаними з собою почуттям спільноти.

Така організація — це організація органічна, природа. І така організація є найкраща. Бо хто може бути кращим організатором від природи, сотвореної самим Богом? Немає кращого. Такі органічні сполуки людей називаються класами. Всі ті органічні угруповання, як уже вище сказано, мають спільні потреби й спільні стремління. І від розумного й справедливого заспокоєння тих потреб і стремлінь залежить гармонійне й творче існування нації. Від розумного й справедливого заспокоєння тих потреб і стремлінь у кожній нації залежить спокій, мир і творча праця в цілому світі, всього людства. Коли мова про Українську Націю, то: **розумне й справедливе розв'язання питань зв'язаних з потребами кожного українського продукуючого класу, забезпечить Українській Нації існування поміж іншими — неукраїнськими — націями світа.** І коли є українські редактори й так собі громадяни (а такі є), що пишуть, мовляв, ми українці не маємо клас, то ті українці просто, не знають, що вони пишуть. Бо від твердження, що чогось нема, не може зникнути те, що існує, **с о т в о р е н е** Б о г о м. Таким твердженням вони, ті, що пишуть так, просто хочуть закрити свій брак відповіді на те, як уложити гармонійне життя нації: як це зробити, щоб український хлібороб мав безпеку свого існування без визиску другими; щоб український робітник був рівноправний з членами іншого українського продукуючого класу й щоб не був визискуваний другими. Але закриванням таким робиться хіба користь собі, а не своїй н а ц і ї. Отже, класи існують між українцями, чи то кому любо, чи ні. Це

факт. А факту заперечити годі. І от якраз, темою тих наших статей буде розвязка тих порушених питань, а передусім питання українського робітничого класу, що його інтересам служить “Український Робітник”.

Українське заперечування існування продукуючих класів в Українській Нації дало нагоду різним політичним спекулянтам із рядів здеклясованої інтелігенції представити себе опікунами робітництва й різними демагогічними обіцянками здобути собі симпатії дуже значної його частини. Їм — тим політичним спекулянтам — віддано немов би монополь розвязувати робітничі справи. А що ті “робітничі” опікуни рекрутуються переважно з інтернаціонального жидівського табору й видумали навіть цілу “науку” для оборони ніби робітничих інтересів, тому ті наші українські робітники що пішли за тою “наукою” тих своїх “опікунів”, з причини браку своєї національної робітничої ідеології, зістали так як би страчені для Української Нації, бо згідно з тою “наукою” тих “опікунів”, нація—це пережиток і глупота; головне—це повний шлунок, а щоб його мати з а в ж д и повним, треба ставати до боротьби навіть і проти своїх рідних братів, коли вони тої “науки” не поділяють. І так ми українці почали тратити наше робітництво й зачали через те ставати недорозвиненою нацією.

Здеклясовані інтелігенти, маючи на увазі передусім своє власне добро й подібних собі в будуччині, а не маючи змоги через свою малочисельність добитись влади, щоб цю свою ідею перевести в життя, почали закладати ріжного рода “робітничі” політичні партії й пристосовувати свої стремління до справ робітничих, бо робітництво — це найкращий матеріал до організованя: машина вчить його дисципліни й спільного діланя. А цих прикмет якраз потрібно буде будучій революційній армії кермованій тими інтелігентами, що

при її помочі вони захватили б владу й перевели б в життя свої інтелігентські мрії щоб мати вигідне ледаче життя як вожді продуцентів-робітників в будуччині.

Та скоро на тому тлі повстала конкуренція. Інтелігенція множитья. Множатья поміж нею й ті, що прагнуть не працювати, не виконувати своєї почесної служби громаді, свого звання, але жити ледачим непродуктивним життям з політики. Робітничі політичні партії почали між собою борбу за впливи над робітництвом. В ту борбу вмішувались по стороні одної, другої, чи третьої партії робітники й почали себе взаємно поборювати. Так зістав розбитий одноцілий робітничий клас на втіху тим, що не бажають собі рівноуправнення того класу. Органічна природна організація людей зістала розбита штучними механічними угрупованнями, політичними партіями. Політичні спекулянти позасідали при жолобі, а робітництво не за страх, а за совість почало їм повинуватися, бо думало що в цей спосіб обороняє свої робітничі інтереси.

Всі ті пол. “робітничі” партії прийняли собі за свого учителя “науку” жида Мордохая, що назвав себе Карлом Марксом. Він навчав, що щоб стало на світі працючим краще жити, треба робітникам організуватися, готовитись до насильного завалення існуючої влади й заведення ладу такого, як оце він їм показує — комуністичного. А як організуватися й як це робити коли зачинати, то це вже скажуть робітникам вони жреці нової віри згуртовані в комуністичнім інтернаціоналі. Тоді повстане одна й єдина “держава працюючих” по цілому світі, а функція держави обмежиться тільки до розподілу добуваних продуктів і розподілу робочої сили. Грошей не буде, бо не треба. Все буде безплатно. Буде на землі рай.

Тут в тій “науці” є якраз скрите оте задушевне бажання здеклясованої інтелігенції жити вигідним життям нероби запрягши до праці на себе всіх продуцентів. Бо, коли буде одна

державна “пролетарська” на цілому світі, а її роля буде зводитися тільки до розподілу випродукованих багатств, то, щоб розділяти треба вести статистику й знати добре рахувати. А хто ж це краще потрапить, як не інтелігенція? А хтож краще на рахунках розуміється від жидів? Отже будуть наукові кабінети; у них величезні статистичні книги, а коло тих книг будуть сидіти з своїми гаремами ті, що будуть ті рахунки, той розподіл продукції переводити. А ті, що продукують, будуть продукувати як і колись продукували, тільки з тою ріжницею, що перше не могло бути над ними такої досконалої контролі, як тепер. Продуктами своєї праці давніше продуценти могли розпоряджатися самі, а тепер вже їм того не можна буде робити, бо ними будуть розпоряджатися ті, що будуть сидіти в тих наукових статистичних кабінетах. Продуцент стане тоді робочою худобою в повнім розумінні. Але за те будуть мати дійсний рай на землі всі оці інтернаціональні лежні. Цього однак робітникові сказати не можна, бо ж він хіба не зсунувся ще з глузду, щоб свідомо себе, як людину закріпощував. Тому треба це все робити дуже хитро, незамітно: обіцювати робітникам всякі можливі й неможливі благодати (що до них не належать), називати свій рух рухом робітничим, свою партію партією пролетаріату, доми де пропагується їхня — здеклясованої інтелігенції з Інтернаціоналу й жидів — віра, домами робітничими, часописі для ширення своєї ідеології часописами робітничими і т. д. А що вони, творці тої “науки”, жиди, не мають батьківщини й живуть як галапаси соками інших націй, тому треба й у визнаців своєї віри — робітництва — відобразити почуття батьківщини й зробити його безбаченком, перекотиполем, щоб мати під рукою все готову армію бродяг, щоб її можна було б кожної хвилі кинути туди, куди їм буде потрібно. А щоб держати її під своїм впливом-і проводом, треба в

ній розпалювати найнищі інстинкти й ненависть до більше посідаючих. Тільки тут уже чи не хотіли, чи забули “опікуни” робітництва поставити границю, де кінчиться непосідаючий-“пролетар” а де починається “капіталіст”, “буржуй” і всяка інша “погань”. Бо прим: як буде, коли робітник не має нічого, а доробився чесною працею пару тисяч полярів? Чи він дальше буде пролетарем, чи він уже переміниться в буржуя? Або, коли “буржуй” має сто тисяч майна й нагло збанкрутував, то чи він ще дальше залишається буржуєм, чи вже може стає пролетарем? Або, коли хто з “пролетарів” дірветься масної посади в “робітничо - фермерській” державі й “запрацює” собі 13 міл. долярів, а його донька вийде заміж за графа, як от народній комісар загр. справ “робітничої” держави товариш Красін, жид, то чи його вже зараховувати до “буржуїв”, чи залишити його на дальше при почеснім титулі пролетаря? Ось цього не сказано в цій “робітничій” науці товариша Мордохая й його послідовників. (Красін, як знаємо, залишився й на дальше при званні пролетаря, бо ж нігде советська влада не проголосила, що його деградує. Ну й по якому б то було, коли б буржуй був народнім комісарем пролетарської держави) ?

Поняття органічних людських сполук, класів, самозванні опікуни робітничого класу викривили, називаючи класами: бідних і багатших, не зазначаючи при тому границі між тими бідними й багатшими. На розяруванні ненависти бідніших до багатших побудували вони цілу свою систему агітації для захвату влади при помочі зорганізованого, одуреного ними робітництва. Однак і між ними почалась борба на ґрунті того, як і коли переводити свої кличі в життя. Бо різні з них — різно толкують “науку” свого учителя Мордохая: одні кажуть, що робітникам треба ждати аж капіталізм дійде до вершка свого розвитку, а коли то буде, то вони — лідери різних соціаліс-

тичних партій — скажуть, а до цього часу треба їх слухати й робити те, що вони будуть вимагати; другі що чекати не треба, бо коли та “наука” правдива, то чому б її не провести в життя зараз, негайно; а інші дослідувачі того мордохайвського “Талмуду” ще йнакше його розуміють. І от, як гриби по дощі почали виростати все нові Інтернаціонали — II., III., IV. А оце зараз в стадії творення є Інтернаціонал V. Ціла повінь Інтернаціоналів “одної й одиної правильної робітничої ідеології”. Може за свого життя діждемося ще й X Інтернаціоналу, коли тим гешефтярам від політики й від одурювання робітництва не скрутять до того часу карку освідомлені класово робітничі маси.

Творення все нових “робітничих” партій і повстання все нових і нових сполук тих партій, Інтернаціоналів, розбиває чимраз більше одноцілий з природи робітничий клас. І він, замість витрачати свою енергію на те, щоб привчатись управляти засобами продукції, фабриками й варстатами, щоб колись перебрати ті засоби продукції під свою керму, замість будувати свої робітничі кооперативні фабрики й ними управляти й т. под., — витрачає її на побороювання свого ж таки брата, українського робітника, що не хоче думати мордохайвськими категоріями; й замість стреміти з іншими українськими робітниками й у кооперації з іншими українськими продуцентами до збудовання своєї держави, щоб потім у ній стати на рівні з іншими громадянами тієї держави, й позбутися по своїх робітничих варстатах праці, фабриках, визиску й спекуляції, — витрачує ту енергію на те, щоб добути для своїх лже-опікунів владу. В тій борбі вирікається дуже часто своєї Батьківщини України й уважає своїм блищим братом китайця, жида, москаля й кого хочете, тільки не такого як він самий, з тої самої нації й з того самого продукуючого українського класу українця. Стає байстриюком, “Іваном без роду” й пош

туркачем спритних агентів найбільш капіталістичного жидівського всесвітнього кагалу.

Здобувши владу для своїх нинішних, як він думає, приятелів, опинюється робітник потім у найгіршій рабстві, й гноїть своїми головами підвали Чека й дикі північні мос. Соловки й московську північну тундру. Довідавшись, що його ошукали, хоче робити дійсну соціальну революцію, щоб позбутися непрошених галапасів, що обсіли його робітничі мязи, але вже запізно. Галапаси встигли вже так добре присмоктатися — зорганізувати свою прибічну гвардію, Чеку й шпіонажу, що всякий спротив — це тільки виточування крові з свого організму, а через це й ослаблення своєї міці, міці свобідного продуцента. А “рай на землі”, що його проповідували ті його вчорашні “приятелі”, а нинішні пани, настав. Настав, та не для робітника. Настав для тих його вчорашніх приятелів, а нинішніх панів — Апфельбавмів і інших Собельзонів, що потім починають жертися поміж собою за масніші куски при кориті. Колиб жерлися тільки вони самі, то це було б ще не зле. Бо пережерши себе взаємно дали б нагоду одуреному робітникові знайти знов своє людське обличчя. Але біда, що в тій борбі за масніші куски лідерів гине й багато робітників, найбільше через провокацію, доведену тими новими його панами до мистецтва. .

Український робітничий клас ще малочисельний, а вже розбитий політичними партіями на атоми. Вже себе взаємно пожирають українські робітники, підюджувані тими партіями. Ось: українські соціал-демократи, українська Соціал-Демократична Робітнича Партія (останки з Сх. України), українські Соціал-радикали, українські комуністи, ось... та їх і злічити годі, бо кожна партія має свою опозицію — свій центр, своє ліве крило й своє праве крило. А ті “крила” мають ще свої течії. На атоми розбитий український робітниц-

чий клас! А він же одноцілий органічний клас Української Нації одноцілим повинен залишитися, коли хоче успішно боронити своїх класових робітничих інтересів у (внутрі) нації. Його енергія пропадає надаремно й він ведучи борбу з своїми уявними класовими ворогами внутрі нації думає, що бореться за свої інтереси, а в дійсності він бореться за інтереси йому не то що чужі, але й ворожі — за інтереси інтернаціонального фінансового капіталу, що майже цілий знаходиться в руках тих, що найзавзятіше проповідують комунізм, — жидів.

Отже політичні партії — це є рак на тілі народу взагалі, а на тілі робітництва зокрема. Вони розбивають на атоми продукуючі класи нації, а через це розбивають на атоми й цілу націю. Така, розбита на атоми нація веде в середині міжусобицю за партійні програми й стає через це нездібною дати відпир своїм ворогам. Ось прим: Українська Нація стікає кровю в борбі з найбільшим своїм ворогом московським большевизмом, а українські соціал-демократи (так називають себе, отже ніби також члени того самого народу) в той час спільно з комуністами, Фронтостом того нашого національного найбільшого ворога на наших землях, машерують по вулицях Львова в день 1. травня м. р., а українські соціал-радикали входять також з тим ворогом в “народні фронти” й захвалюють їхні бестіяльські методи в Іспанії.

Отже чи можуть політичні партії вивести українського робітника з дому національної й соціальної неволі? Розуміється, що ні! І нема тут різниці в тім, як ті партії називають себе чи як називають їх другі: “буржуазними” “робітничими”, “селянськими”, чи навіть “національними”. Бо всі вони діти одної матері, — демократії. Завершенням всіх отих соціалістичних і різних демоліберальних політичних партій є большевизм. Вони предтечі большевизму. Творцями тих численних партій є інтелігенція, що покинувши свої фахи, почала жити

легким коштом з політики й замість учити громаду, як краще боротися з природою, напихається тій громаді за провідників, щоб, мовляв, поліпшити її долю. А як же ж вони, інтелігенти, можуть поліпшити долю робітника, коли вони не мають поняття про його потреби? Самі ж не продукують і тому не можуть знати, що тому робітникові потрібно, щоб його життя стало кращим. Програми партій тут не допоможуть. Бо “краще життя не здобувається партійними програмами, але кращою й краще зорганізованою працею”. Так учить нас наш геніяльний спостерігач життя В. Липинський. А ту працю краще зорганізувати зможуть тільки ті, що беруть участь в тій праці, а не ті, що не мають нераз зеленого поняття, як та праця відбувається — інтелігенти. Інтелігенти*) є потрібні для того, щоб служити продуцентам, учити їх, але не щоб ними проводити.

Отже українські Робітники! Коли хочемо стати рівноправною силою в складі своєї нації й стати осілим елементом коло свого варстату праці, фабрики, а працю в тій фабриці налагодити так, щоб та фабрика була для робітника тим чим є для хлібороба земля; коли хочемо перестати бути перекотиполем, — “пролетарем”, безбатченком, а стати шанованим усіми другими продукуючими класами робітництвом, мусимо стати сильними. Сильними можна бути тільки в об'єднанні — в одних споених сильною дисципліною братніх рядах. Бо в єдності сила! А тої єдності не досягнуть українські робітники так

*) Людей розрізняємо по тім, що хто робить, а не по тім що хто знає. Отже, інтелігент це той, що живе з праці: голови, пера, язика. Людина, хоч би й з вищою освітою, коли вона працює фізично в фабриці — це робітник.

довго, як довго дадуть себе вести політичним партіям, бо ті будуть їх розсварювати й юдити брат на брата. Тому політичним партіям мусимо ми, українські робітники, виповісти послух і самі почали дбати про себе. Інтелігенцію треба кликати собі на учителів, як краще організуватися, але до проводу її не пускати. Бо до проводу треба матеріальної сили, а вона, інтелігенція, є матеріально залежною на всі боки, від усіх і вся. Отже, як вона може проводити продуцентом?

Весь час пишучи це маємо на увазі українського робітника-продуцента яко складову частину українського національного організму й твердимо: **Доля українського робітника може поправитися й стати кращою тільки в своїй власній Українській Незалежній Державі.** Бо: без визволення національного не може бути визволення соціального. Доказом цього є Більшевія, де паном є як не жид, то москаль, а не українець, байдуже чи він робітник, чи член іншого класу. Він може займати хіба якийсь підрядне місце й то тільки тоді, коли стане манекіном, бездушним виконавцем волі своїх панів жидо-москалів. А коли в ньому залишилось ще бодай трохи національного почуття й людської гідності й він починає, хоч і не сміло протестувати, то такому вихід: Соловки, “стенка”, або куля з власного револьвера пущена власною рукою собі в лоб. Докази: Ірчан, Сембай, Скрипник . . . і ціла маса вимордованих українських робітників і виморених штучним голодом і іншими диявольськими способами мільйони українських нових кріпаків, робітників на землі, селян. Скатовані кости отих мучеників кличуть до Тебе український Робітнику: Виповідж війну всяким Інтернаціоналам, самозванним Твоїм “опікунам” і фальшивим приятелям! Твори свою чисто класову робітничу організацію в нутрі Української Нації, що до неї й Ти належиш! Як виглядала б та організація, про це й іншій статті.

РОБІТНИЦТВО А ДЕМОКРАТІЯ

В попередних двох статтях вказали ми на шкідливість політичних партій, що роздріблюють націю на атоми й розсварюють її в середині — а головню шкідливість таких партій для робітництва взагалі, а для українського робітництва зокрема. Піддавшись під провід політичних партій—творив непродукуючих політикерів, з природи одноцілий робітничий клас розбивається на окремі ґрупки пожираючі себе взаємно й тому не є в стані стати одним фронтом на захист своїх класових робітничих інтересів. А головню шкідливими для робітництва є ті партії, що поназивали себе робітничими (комуністи, всякі відміни соціалістів. . . взагалі марксисти), бо тактика їхня є оперта на роздмухуванні ненависти до тих, що не ісповідують науки божка Мардохая, або визнають її не так, як вони толкують — отже й робітників одних до одних. При таким стані органічного розбиття на атоми, робітництво в кожній нації,яко клас, не зможе ніколи стати рівноправним чинником у житті нації, але завше буде услідженим класом, кочовим наймитом, неосілим продуцентом. Отже ясно, що, щоб усунути причину розбивання одноцілого з природи органічного робітничого класу, треба, щоб робітництво відмовило права політичним спекулянтам, партіям, накидати себе йому на провідників. Значить виповісти послух усім без розбору так званим робітничим пол. партіям. На місце механічних, штучних об'єднаць,—партій, поставити органічні об'єднання—класи.

Політичні партії — це основа демократичного ладу. Без політичних партій не було б демократії, яко способу правління при помочі виборів і голосовання. В демократіях почувують себе партії як риба в воді, як вареники в сметані. Демок-

ратія — це їхня атмосфера, їхній воздух, що ним вони дихають. І як довго буде демократичний лад, так довго будуть політичні партії розділати національний організм і нацьковувати одних членів нації на других членів тої самої нації—так довго робітничий клас буде розбитим і розсвареним.

Українському робітництву, яко класу щоб позбутися непрошеного опікунства й проведу “робітничих партій”, треба наперед позбутись демократичного способу організування своїх робітничих рядів. На місце розідаючих нас виборів, а при них сварок, демагогії і балакунства, треба поставити засаду добору й провідництва. Хай в українських робітничих спілках виходять на верх ті українські робітники, що працюючи в своїй робітничій Спілці, показали при тій праці свою здібність, свій хист, свою ідейність, — свої заслуги. Їх покликувала б на провідні місця вища влада української робітничої організації — С о ю з українських робітничих спілок. Провідник того Союзу, покликаний на свій уряд Верховною владою Української Нації, іменував би тих усіх вибившихся на верх українських провідників з поміж українського робітництва.

Тоді не буде рішати випадкова сліпа більшість голосів, дуже часто здобутих тим кандидатом в провідники, що має добрий язик і гарно й підхлібляюче вміє говорити до своїх виборців. Такий тип звичайно належить до якраз найгірших типів і нечесних. Бо ж чесній людині не в голові здобувати собі прихильність облесними словами й обіцянками чогось, чого сам не посідає. Це може робити тільки такий тип, що має на думці спекти при тім свою власну печеню. І кінець-кінців, при демократичній системі, виходять на верх менше вартні типи, що думають тільки про власну наживу, власний шлунок, не дбаючи зовсім про добро своєї громади, що до неї вони належать, або до неї признаються. Засада добору й провідництва усуне те протиприродне явище, щоб на верх виходили мен-

шевартні, не раз випадкові люди, не зв'язані нічим із робітничим класом і доведе до того, що на верхи, до проводу, будуть вибиватися своєю працею, а не язиком, ідейні типи з робітництва, що з ідеї, а не з почуття особистої наживи, будуть служити своїй робітничій громаді.

Тоді українські робітники зорганізовані в своїх робітничих Спілках вже не будуть ділитися на соціал-демократів, соціал-демократів незалежних, комуністів і т. д. (бо й партії тих не буде), але будуть творити одноцілу українську робітничу силу зорганізовану в своїх класових робітничих Спілках, яко один нерозбитий на часті клас, під своїми провідниками, що будуть підлягати головному провідникові своєї робітничої організації. І коли це буде в готовій вже державі національний то тоді в державну раду підуть, яко представники робітництва, найкращі з поміж робітників, вислані робітничими Спілками, а не випадкові люди-адвокати, чи учителі, чи так собі гошталпери, що примазалися до робітництва й солодкими словами й обіцянками здобули собі хвиливе їхні симпатії й голоси. Тоді представником робітників в державній раді не буде вже якийнебудь собі непродуцент з доброю губою, що не раз і незнає, як той робітник у фабриці молотом вдаряє й не знає тимсамим потреб робітництва, але однаково “репрезентує” робітничий клас, бо від тої “робітничої” партії, що його кандидатуру висунула й підпирала, одержав мандат заступати робітництво—але найкращий робітник.

Тоді не буде виборчої борби, що коштує масу грошей і труду. Тоді не треба буде боятися робітникам, що їх переголосують “буржуазні” партії й вони можуть через те не вибрати “свого” представника. Тоді не треба буде на ту виборчу борбу шукати грошей у різних фінансових компаній, чи в заграничних держав, як це діється тепер у тих країнах, що ще задержали демократичну систему.

Тоді ті, ввійшовши в державну раду представники робітництва, не будуть мусіти виконувати волі тих фінансових компаній чи тої заграничної держави, що фінансували їхні кандидатури (хто платить, той приказує), але будуть вести свою — робітничу — лінію, маючи на увазі тільки добро робітничого класу.

Тоді не будуть іти до виборів всі “громадяни” штучно перемішані: робітник, хлібороб, інтелігент, спекулянт, банкир, торговець і т. д., що кожний з них має зовсім інші, нераз протилежні собі інтереси, але кожний клас буде мати назначену законом якусь скількість своїх представників, що їх ніхто не зможе йому вменшити краще поставленою агітацією, крадіжкою нераз голосів і т. под.

Тоді зійдуться в державній раді не політичні партії взаємно пожираючі себе за свої партійні програми, але вийдуть люди діла; люди, що оказались найкращими поміж своїми громадами, що розуміються на потребах свого класу, бо самі беруть участь в праці того класу й тому знають його потреби й недомагання.

Тоді прийдуть в державну раду не соціалісти різного покорою, комуністи, ліберали, консервати, ундівці, радикали і т. д. і т.-д., але зійдуться вислані представники робітників, хліборобів, трудової інтелігенції, промисловців, торговців і т. д. — найкращі з поміж тих усіх класів, що дійсно будуть мати право заступати свої класи й говорити іменем тих класів.

Тоді робітничі справи вирішуватимуть тільки самі представники робітників, бо ж ніхто краще від них на тих справах не може розумітися. Хлібороби будуть вирішувати свої хліборобські справи і т. д. Значить, тоді не буде того що є тепер при демократії, де справи робітничі, чи хліборобські вирішують всі разом так звані вибранці народу. А між тими “вибранцями” є найбільше таких, що нераз не знають, чи ячмінь садять,

чи сіють, чи його косять, чи копають. Але не зважаючи на те, вони мають право вирішувати пекучі питання хлібороба-продуцента. А він, продуцент, мусить тому підчинитися.

Не стане демократії — не стане й усіх тих недорічностей того “народоправного”, а в дійсності народообманного ладу. Тоді робітники, зорганізовані в своїх робітничих Спілках ухвалять собі — через своїх післаних ними представників — лад праці на своїх варстатах праці, фабриках. Інші класи, ані держава в ту справу мішатися не будуть. Хлібороби, зорганізовані в хліборобських Спілках, вирішать собі лад праці на своїх варстатах праці—полях. Інші класи, ані держава мішатися не будуть. Бо продукуючі класи знають найкраще самі, чого їм треба й як найкраще влаштувати працю на своїх варстатах праці. Завданням держави буде слідити, щоб котрийнебудь клас при тих своїх рішеннях не вирішив чого такого, що було б шкідливим для других класів, беручи за оцінку рівноправність всіх продукуючих класів і станів Української Нації.

Такий державний лад, що повстав би на місці демократичного, називається **КЛАСОКРАТІЯ**.

РОБІТНИЦТВО А КЛАСОКРАТІЯ

Українське робітництво перестане бути “перекотиполем”, — бездомним пролетарем непевним свого завтра, а стане рівно правним, шанованим і поважаним членом своєї нації на рівні з іншими класами—осілим продуцентом-робітником, забезпеченим у своїм існуванні коло фабрики, що в ній працює, тіль-

КЛАСОКРАТІЯ.

Коли кому подобалось слово демократія, то класократія є дійсним народоправством-демократією. Бо теперішня демократія, як ми привикли її звати, не є народоправством, але радше є системою, що в ній правлять самозванні гурти людей “вибранців народу” при допомозі обдурювання народу. Коли їм треба голосів, тоді вони йдуть до народу й усякими обіцянками й дуже часто підкупством запобігають ласки народу — здобувають собі його голоси. Але коли вже ті голоси одержали, тоді не турбуються тим, щоб питати народу, що даліше робити, бо це вже скажуть їм ті, що фінансували їхні кандидатури. А вони грошей надармо не викидали. За те мусять їм заплатити ті виборні послі демократичні різними концесіями й т. под. А кошти поносить народ. І вистарчить заглянути в книги різних грубих і грубших фінансових компаній, щоб переконатися, скільки грошей видали вони на вибори, фінансуючи одну політичну партію, чи другу. Ясно, що при такій постановці справи інтереси тих, що давали свої голоси “своїм” вибранцям, відходять на другий плян. На першій пляні стоять інтереси тих, що давали гроші на вибори.

В Класократії того не буде, бо не буде й виборів в теперішньому їх вигляді. Не треба буде агітації, ні витрати гроша на агітацію передвиборчу. Кожний клас буде мати означене число своїх представників, що їх вишле в державну раду. Робітничий клас не буде тоді мусіти напружувати своїх усіх сил для того, щоб переперти своїх представників. Скільки його представників буде гарантована законом. І коли б показалося, що післані представники не відповідають покладаним на них надіям, то тоді робітничий клас зможе тих своїх висланців відкликати й вислати на їх місце інших. Так буде гарантованою контроля над тими висланниками. Це буде дійсне народовластя.

Оцінкою сили даної нації є мораль її поодинокіх складових частин—класів— і стан продукції. Коли родини, спілки й кла си даної нації є здоровими, тоді здоровою є ціла нація й її поступ до щастя й добробуту є забезпечений. Найкраще родину здоровою морально держить релігія. Тому українське робітництво в своєму стремлінні до кращого завтра мусить бути віруючим у Бога й вести свою борбу за насущний хліб і організувати свої лави на засадах Христової моралі. То му дійсне народоправство-класократія кладе в основу свого існування Божі закони.

Продукція може розвиватися тільки тоді, коли є їй залишена приватна ініціатива. Під наказами з гори, під нагайкою, продукція розвиватися не може. А не може тому, бо не стає їй того товчка, що пхає її вперед. Найкраще напружує свій мозок і найкраще працює та людина, що особисто зацікавлена в успіху своєї праці. Така людина буде недосипляти, недоїдати, а буде продумувати все щось нове й нове, щоб через це збагатитися, щоб через це здобути славу, почеси, краще життя і т. под. А коли позбавити людину того природного товчка, того природного інстинкту в борбі за існування, тоді людина зледачіє й навіть цвяха не зможе видумати, а власне не то, що не видумає нічого нового, але й забуде те, що вже давно було видумане. Тому продукція в Класократії опирається на приватній власності обмеженій вимогами цілого—держави-нації. Основи продукції — це продуценти й організатори продукції. Коли організатори продукції є здібні й охочі дбати про розвій фабрики й краще життя для продуцентів-робітників і про поширення нац. господарства, то такий організатор є корисний і користується більшими правами й вигодами. Коли він не дбає про це все, але дбати хоче тільки про себе й свою наживу, тоді такого самолюба держава примусово усуває, а на його місце ставить більш відповідного. Робітник не потребує жури-

тися завтрішнім днем, бо фабрика, що він в ній працює — це є його варстат праці, де його з праці не можуть усувати без надзвичайних причин; так як варстатом праці для хлібороба є його земля. Отже, приватна власність пристосована до інтересу цілого — громади-держави.

В демократії приватна власність виродилася в визиск продуцентів непродуцентами: біржою, фінансовим жидівським капіталом. Анонімні паявки з мішками грошей, самі нічого не продукуючи спекулюють на випродукованих продуцентами товарах: обнижують або повищують штучно ціни на ті товари й обрізують купони—баріші. •Продуцент мусить підчинитися їхній диктатурі—по волі чи неволі—й терпить на тім не маючи змоги сам розпоряджатися плодами своєї праці. В класократичнім ладі цього не буде. Не буде спекуляції; вона буде законом заборонена. Не буде цього, щоб непродуцент використовував продуцента й диктував йому свою волю — як це бачимо в теперішньому ладі ліберального капіталізму в демократичних державах, або в теперішньому ладі державного — ще гіршого капіталізму в Большевії, де робітник став просто крепакком, цілковито залежним від волі своїх нових панів непродукуючих галаласів з III. Інтернаціоналу. **Розкріпощення робітництва, яко класу, може прийти тільки в ладі класократичнім.**

Основні продукуючі класи в Україні—це хлібороби, робітники, трудова інтелігенція; отже продуценти плуга, станка й ума. Хліборобові треба плуга зробленого робітником у фабриці. Робітникові, щоб зумів зробити того плуга, треба пляну виготовлено інтелігентом-інженіром. І робітникові й інтелігентові треба хліба, що його плекає хлібороб. Отже ті три класи є один одному необхідними. Один без одного обійтися не може. Тому співробітництво їх нації є потрібне, а не міжусобиця. І тому не диктатуру частини одного класу над другими, як от-в

більшевії, заводити треба, але треба спільного порозуміння й співпраці класів. Робітникам треба хліба. Хліборобові треба машин. Хліб можна дістати за машини, а машини за хліб. Треба їх виміняти. А при виміні без біржі — посередників обійти можна. Тому в класократії буде торговельний клас, що буде з доручення продукуючих класів переводити акт виміни випродукованих товарів, задовольняючись малим чесним заробітком. Фінансовий, жидівський павук-капітал перестане грати панівну роль в класократії. Ту роль перейме від нього продуцент. Для неробів-галапасів не буде місця в новому ладі. Не стане тоді біржевих спекулянтів, що їх диктатові мусить продуцент підчинитися і не стане тоді большевицьких комісарів і їх нагаїв, що їм мусять повинуватися продуценти-робітники й продуценти-хлібороби. Продуцент одержить право розпоряджатися плодами своєї праці сам, маючи на увазі добро загалу. Тоді помало, підучившись кермувати продукцією, робітник зможе заловодити тим, чим йому належиться володіти: своїм варстатом праці, фабрикою.

Отже, класократія — це не безконтрольне панування фінансового капіталу й не диктатура одного класу над другим, ані не диктатура купи лежнів над продуцентом, як це має місце в Большевії, але дійсне, розумно влаштоване національне госп. порадство, де кожний клас, кожний член того класу має своє точно визначене рівноправне місце в національній госп. справі. Робітничий клас улаштовує собі лад праці на своїх варстатах праці, на фабриках; хліборобський клас улаштовує собі лад праці на своїх варстатах праці, на полях. Найкращі з поміж робітників, хліборобів і т. д., ідуть — вислані — в державну раду й беруть участь в управі національного госп. ства: ухвалюють закони для того госп. ства. На сторожі тих законів треба поставити силу, ґарантію. Бо всякі закони без ґарантії, сили — фунта клаків не варті. Ту ґарантію має дати

армія й адміністрація. Ту армію й адміністрацію має створити голова держави; стояти на чолі тої армії й адміністрації й охороняти ті закони, що їх ухвалили оті дійсні народні висланці — оті найкращі робітники, найкращі хлібороби і т. д.

До такого ладу, до класократії повинен прагнути й дійти український робітник; творити своє власне життя, відкинувши провід всяких Шмульків, Янклів, їхніх “шабесгоїв” і інших інтернаціональних замаскованих ворогів робітництва.

Класократія — це завершення змагу робітництва, яко класу, за своє рівноправне, краще життя.

В ЯКІЙ ФОРМІ ДЕРЖАВНОГО ЛАДУ МОЖЕ ІСНУВАТИ КЛАСОКРАТІЯ?

К л а с о к р а т і я є можливою тільки в дідичній монархії. Чому? — Бо в так улаштованім національнім господарстві голова держави мусить бути незалежним ні від кого — від жадної партії, громади, класу. Виборний президент є залежним від тої партії, чи від того класу, що його вибрали. Він не може самий, без згоди тої партії, чи того класу, робити ніяких важніших потягнень. А кожна партія, чи навіть кожний клас у державі насамперед дбає про себе й то нераз з кривдою інших партій, чи класів. Це бачимо найкраще на примірі в Канаді, де на визначніші місця в адміністраційнім апараті держави покликають тих людей, що належать до тої політичної партії, що в даній мент має в своїх руках владу. Коли ліберали є при владі, то покликають своїх однопартійців; консервати — своїх однопартійців і т. д. Уміння.

чи неуміння, здібність, чи нездібність не грають при тім ніякої ролі. Щоб кандидат був незнатн як розумною й здібною людиною то його не покличе до визначнішого державного уряду противна йому партія, що має владу. І навпаки. Отже одна партія користується привілеями, а прочі партії є упосліджені. А в класократичнім ладі всі класи мають бути рівноправними. Тому голова класократичної держави не може бути вибираним, а через те залежним.

Так само голова класократичної держави не може бути диктатором. Бо й диктатор є залежним від тої групи людей, що при її піддержці він вибився на верховне місце диктатора: партії (фашисти, наці), класу (“пролетаріят,” дрібна міська буржуазія, хлібороби, фінансісти і т. под.) Диктатор при видаванні своїх рішень мусить оглядатися на тих людей, що йому помогли добитись влади. Тому він не може бути безстороннім, так само, як і виборний президент. І тому при диктатурі, якась певна група громадян мала б більше привілеїв від других. А класократія вимагає рівноправности всіх класів і всіх станів. Така сама залежність голови була б і тоді, коли б на чолі держави стояв виборний монарх-гетьман, як це ми-українці знаємо з нашої трагічної державної історії, коли то вибирано в нас гетьманів і через те їх нераз було аж три нараз, бо кожна сусідня держава мала нагоду ставити прихильного собі кандидата в гетьмани, підпирати його й українськими таки голосами вибирати. **Отже, під владою виборною чи диктаторською, класократія існувати не може.**

Існування класократії є можливим тільки під дідичним монархом-гетьманом. Він — не вибраний, ані не дійшовший до влади при помочі якоїсь одної групи людей, — є ні від кого незалежним і тому може стояти понад усіма класами, однаково заінтересований в добробуті всіх класів своєї держави. Він є заінтересований особисто в розвою держави й її скріпленні

тому, бо так як господар ціле своє життя працює для того, щоб передати своєму синові сильне господарство по собі, так само - й монарх-господар українського класократичного господарства-держави буде дбати, щоб залишити своєму синові в наслідстві державу могутчу, сильну й добре загосподаровану. Го зо зростом держави рсете й його могутчість. В такий спосіб усі класи Української Землі будуть мати забезпечену безсторонність свого Головного Господаря-Гетьмана й будуть мати гарантію, що їхня рівноправність не буде нарушена.

Отже на чолі класократичної держави мусить стояти невідторжний дідчиний монарх-Гетьман. Іншими словами: Класократія в Україні має обявитися в формі Класократичної Трудової Дідичесї Монархії!—Гетьманства, монархічної форми української, бо створенсї самими українцями — нашими прадідами. Той дідичиний монарх Української Національної Класократичної Держави мусить мати моральну основу, що давала б йому право бути головою держави. Те моральне право може дати будучому Голові Української Трудової Монархії — Гетьманові, тільки традиція наша державна, що її творили потом і кровю прадіди наші й передали нам її для того, щоб, ми докінчили те, чого їм не вдалося було докінчити. А що зі всіх родів, що гетьманували в Україні, залишився тільки Рід Скоропадських на належній висоті й той Рід, а власне Представник того Роду Павло відновив був знов Р. Б. 1918 р. Гетьманство в Україні, тому ми українські робітники, як рівнож і інші класи України, щоб забезпечити себе перед погубною для нас міжусобицею за кращих кандидатів, підчиняємося під традиційний наш український національний провід— провід Гетьмана України Павла Скоропадського й під його провідом ідемо нестримно до заведення на наших землях ув Европі Класократичної Трудової Держави-Монархії, де ми українські робітники знайдемо своє рівно-

правне місце з іншими українськими класами.

В такий спосіб ми українські робітники, здобувши максимум наших класових вимог у соціяльній ланці нашого національного життя, відзискаємо також наше національне обличча, що його нам затерти намагаються різні жидо-масоно-комуністи. Станемо собою. Перестанемо бути кочовою ордою, що її жене до бою якась анонімна, скрита спілка політичних гешефтьярів, щоб нашими силами завойовувати собі владу, а нас відтак запрягти, під наганом, до продукції, з якої плодів нам користати не вільно без їх згоди. Станемо осілими продуцентами-робітниками рівноправними з іншими класами одного українського великого національного господарства. До того треба стреміти, бо само воно з неба не впаде.

Всякі інші толкування завдань і стремлінь українського робітництва є: або демагогією обрахованою на нашу несвідомість, або просто служенням чужим інтересам — свідомо, чи несвідомо — різниці нема. Бо шкода від самого, чи не свідомого, служення чужим інтересам є завше одна й та сама: закріпощення нас українських робітників, а враз з нами й цілої Української Нації чужими нам чинниками.

З національного боку беручи, одне вже слово “гетьман” електризує українця. При згадці того слова він зараз бачить немов би цілу історію українську перед своїми очима: Гетьманів славних наших, полковників їхніх лицарських типу Богуна, Кричевського, Гордієнка; Запоріжя в стадії свого будуючого й відтак — по смерті Богдана — руйнуючого періоду, його очайдушні й нераз шкідливі походи: на бусурмена, на ляхів, а то й на свою рідну “Волость” — Гетьманщину. Все пригадує собі українець при тім однім одинокім слові — гетьман. При слові президент, чи диктатор, того всего українець не відчуває. Чому? А, бо ті поняття є нам-українцям чужі. Вони принесені на нашу землю з чужини й тому нічого

нам не кажуть. Такого поняття в нашій історії державній не було. Слово гетьман каже все. Бо це витвір української історії. Це поняття виросло з праці й крові наших прадідів і вони нам його яко національні святощі в наслідстві залишили. Залишили нам не для того, щоб ми нехтували ним, але на те щоб ми його берегли й докінчили під тим іменем те, чого їм докінчити не вдалося; щоб ми під фірмою давного поняття поставили величаву будівлю; на старих випробованих основах, але в новій — відповідаючій новим вимогам життя — Формі. Пайка праці при тій величавій новій будові припадає українському робітництву.

Хай згине український “пролетар” — оруддя жидо-масонерії, а хай народиться український осілий продуцент-робітник лицар, рівноправний з іншими членами своєї славної нації!

ЯК ДІЙТИ ДО КЛАСОКРАТИЧНОЇ ТРУДОВОЇ МОНАРХІЇ — ГЕТЬМАНСТВА

Коли говоримо й пишемо про класократичний лад, то маємо на думці завше тільки українську національну територію в Європі, й на ній, а не де інде думаємо про заведення класократичного ладу. Других націй учити не збираємося, не зважаючи на те, що ідея Класократичної Трудової Монархії може бути пристосована в кожній державі й є приємлива для кожної нації. Не збираємося вчити других націй тому, бо наперед мусимо завести лад у своїй власній хаті, у своїм власнім господарстві, бо інакше наші намаги вчити других були б прийняті тільки сміхом; так як смішно виглядало б, коли б якийсь гос-

подар, що його господарство знаходиться в неладі, прийшов до свого сусіда й почав його вчити, як він повинен господарити. Сусід відповів би такому господареві, щоб той наперед постарався привести до ладу своє власне господарство, а вже потім приходив йому радити, як він повинен краще господарити. Хай другі нації стараються про себе самі, а ми будемо старатися також наперед про себе.

Щоб завести якийнебудь лад узагалі, а такий лад, що ми його хочемо зокрема, треба, щоб мати в своїх руках владу на тій території, де ми хочемо той лад завести. Наша національна українська територія знаходиться під чужими владами. І ті чужі нації, що на нашій землі мають владу над нашим народом, завели й будуть заводити й надалі такий лад, якого захочуть вони, а не такий, що його хотіли б ми. Тому ми так довго не зможемо завести в нашій Батьківщині бажаного нам ладу класократичного, як довго будуть там панувати чужинці. А що ті чужинці добровільно не вступаються, так як грабіжник не віддає добровільно награбованих власникові річей, тому треба тих чужинців, ту чужу нам владу, з нашої Батьківщини прогнати — прогнати, розуміється, збройною силою; всі українці разом: українські робітники, українські хлібороби й члени інших класів. Бо коли говорити про рівні права в будучій Незалежній Українській Державі, то треба завше мати на увазі й рівні обов'язки. Без обов'язків — нема прав. Права здобувається виконанням обов'язків. Нема в світі нічого "забездурно".

Отже й український робітничий клас мусить підготувлятися до того початкового періоду будови держави — прогнання окупантів з нашої землі, щоб на тій — відбитій від ворога землі — можна було завести так потрібний для українського робітничого класу класократичний лад. Тому організація українських робітників мусить плекати в своїх членах лицар-

ського духа. Щоб ті члени знали, що “през шаблю маєм права”, а не тому, що добре вивчили параграфи партійної програми. Отже, та організація українських робітників мусить бути організацією робітників липарського типу, подібно до організації тих перших козаків піонерів що заорюючи степ, орали його з рушницею через плече й із шаблюкою при боці, що оборонити той свій плуг перед наскоком кочовика-татари-на. Так і український робітник-класократ, щоб, прогнавши до спілки з іншими українськими лицарями з інших українських класів, ворогів зо своєї землі й завівши на тій своїй землі бажаний лад на своїх фабриках, зумів ті свої фабрики й оборонити перед наскоком чужого, добре зорганізованого, але ледачого пролетаря. Українські лицарі з рядів українського робітництва! Злітайтеся і ставайте в зорганізовані лави! Творіть українську робітничу державницьку організацію — Український Союз Робітників Державників! Не проспійть підготовки! Бо ніхто про нас не подбає, коли ми, яко клас, самі за себе не подбаємо. Кожний інший клас буде в першій мірі дбати про себе й зовсім справедливо. Так і повинно бути. І тому треба кооперації, порозуміння й виконування своїх обовязків.

А те українське робітництво, що пішло за агентами Інтернаціоналу й уважає свій обовязок супроти Української Нації й українського робітничого класу справою для себе як не чужою, то байдужною, хай не забуває слів творця ідеології Класократії В. Липинського, звернених до українського пролетаріату: **Чи буде всесвітня соціяльна революція, чи її не буде, то це буде залежати в найменшій мірі від українського пролетаріату. Але, чи буде Українська Держава, чи її не буде, то з пролетаріату в цілім світі один тільки пролетаріат український буде відповідальний**”. Отже ті українські робітники, що не перестали ще й до цього часу бути інтернаціональними пролетарями, хай думають і то думають скоро. Бо час вже

недалекий, коли треба буде перед Українською Нацією відповідати.

По прогнанні ворогів з нашої рідної землі, треба буде українському робітництву заводити лад праці на своїх варстатах праці, фабриках. Де переведення такої відповідальної праці в життя треба буде українському робітничому класові бути організованим. Бо на самоорганізації класів побудований цілий класократичний лад. Коли український робітничий клас не саморганізується, то не зможе зайняти належного йому місця в національній сільноті-державі. До організування робітничих українських рядів треба буде організаторів. І от тих організаторів будучих мусить виховати українське робітництво в своїй українській робітничій державницькій організації. А головно тут, у Канаді, де ми маємо свободу ділання, де нам ніхто не перешкаджає організуватися й учитися. Тому організація наша робітнича дбати буде про те, щоб по зможі закладати робітничі кооперативи, фабрики й інші варстати праці. У них українські робітники будуть учитися на тих будучих організаторів продукції, на тих будучих керманичів робітничого господарства, в грядучій Українській Класократичній Трудовій Монархії.

Осьяка гарна праця чекає на нас, Українські Робітники! Вона більше влячна й більше потрібна чим торочення про "соціяльну революцію", про відобрання від буржуазії її багатств і передання їх пролетаріятові, згідно з кличем "граб награвльоное" — розуміється, тільки так довго, доки ще ті, що такий клич кинули, не дірвались при допомозі робітництва до влади. Бо тоді вже не то що за грабіж, але за присвоєння свого власного продукту, своєї власної праці, чекає того, що "грабить", розстріл, або Соловки. Саме відобрання й давання другому ще справи не розв'яже. Треба ще й уміти краще подарити від усуненої буржуазії. Бо: **"Кращий лад в світі**

твориться не грабіжем, і не плеканням ненависти до других людей, але кращою й краще зорганізованою працею.” А щоб краще ту працю зорганізувати вміти - треба вчитися. А тої штуки не зможуть навчити нас непродукуючі ледарі з III. Інтернаціоналу. Цього можуть навчити нас тільки ті, що самі беруть участь у продукції — продуценти й організатори продуцентів з робітничих класових, не партійних, рядів.

Виховуючись у своїх робітничих організаціях на будучих організаторів українського робітничого класу й борців за класократичний лад на нашій поневоленій інтернаціональними кочовиками землі, українські робітники мусять також брати участь у потребах щоденного робітничого життя. Нераз знайде конфлікт з власником-підприємцем. Нераз треба стати до страйку, щоб вимогти свої економічні бажання і т. под. Тоді українським робітникам треба кооперувати з робітництвом інших націй, з іншими робітничими національними організаціями. Як треба, то треба. Але треба при такій кооперації мати на увазі завжди одно: не кооперувати ніколи з тими організаціями, що дають себе вести комуністам, чи спорідненим з ними “народно-фронтівцям”. І ніколи не дозволяти на те, щоб комуністи перебрали провід такого страйку, чи взагалі якоїсь економічної акції. Бо комуністам не йде про робітничі інтереси, про покращання робітничої долі. Їм іде про те, щоб положення робітництва чимраз погіршувалось, бо тоді скорше можна їм сподіватись вибуху підготовлюваної ними соціальної, як вони кажуть, революції й при її помочі дірватись до влади. А коли б положення робітництва кращало, то тоді та надія на захват влади чимраз меншала б. Отже в їх інтересі не є, щоб доля робітництва кращала, але навпаки. І тому кожний страйк ведений комуністами мусять кінчитися програю робітництва й погіршенням його становища. А коли часом не зважаючи на їхній намір провалити страйк, неспо-

дівано для них самих роботодавці уступають, то вони як не зараз, то незадовго видумують інші, нездійсненні домагання й підбуряють знов робітників до страйку в тій цілі, щоб страйк провалити й через те збільшити незадоволення робітництва.

Отже, коли українським робітникам кооперувати, то кооперувати треба тільки з робітничими організаціями некоммуністичними — такими, що не мають в своїй програмі насильного захвату влади через революцію. Комуністів і взагалі марксистів, яко найбільших ворогів робітництва (замаскованих так, що не пізнати) гнати від себе геть, за десяту межу. Українському робітництву місце в робітничій національній українській організації; і не в спілці з Інтернаціоналом, але **проти нього**. Докладніше про це поговоримо на українським робітничим зїзді, де заснуємо організацію українських робітників державників.

Українські Робітники! Готовтесь до Робітничого Зїзду!

У кожній українській хаті повинна знаходитися книга
“Листи до Братів Хліборобів”

Українське національне Євангеліє написано В. Липинським.

—0—

“ЛИСТИ” пояснюють усі життєві явища в світі й дають пояснення чому це так, а не інакше діється й що за причина тому.

—0—

“ЛИСТИ” подають докладну аналізу стихійних хотінь, що неосвідомлені нуртують у данім народі.

—0—

“ЛИСТИ” вказують Українському Народові, як йому поступати, щоб добитись своєї незалежності, а через це й покращання життя тут на землі.

—0—

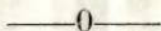
“ЛИСТИ” дають дороговказ українському робітництву куди воно повинно стреміти, щоб воно, яко клас, стало рівноправним з другими класами й шанованим ними чинником у складі Української Спільноти — Нації.

—0—

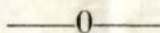
“ЛИСТИ” можна набути в видавництві “Українського Робітника” за зниженою ціною \$2.00.

ЧИ ВИ ПЕРЕДПЛАЧУЄТЕ “УКРАЇНСЬКОГО РОБІТНИКА

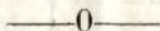
Уже четвертий рік виходить у Торонті, Онтеріо, одинокий український національний робітничий часопис “Український Робітник”. Він призначений для виховання кадрів робітничих організаторів, що змогли б повести український робітничий клас до кращого Завтра.

“УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК” старається вирвати з під ворожих українському робітництву інтернаціональних впливів тих українських робітників, що шукаючи кращого життя для себе й свого класу несвідомо опинились у різних Інтернаціоналах.

“УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК” містить статті політичні, економічні й культурні й освітлює їх зо становища класократичного.

“УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК” виходить кожної п'ятниці на 8 сторін і коштує річно \$1.50. Адреса:

“Ukrainian Toiler”, 510. King St. W., Toronto, Ont.